

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Cap. 4. An singuli ordines sint Sacramenta gratiam conferentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

CAPV IV.

An singuli Ordines sint Sacramenta gratiam conferentia?

DVBIVM I.

Virum Ordinatio Episcopi sit Sacramentum conferens gratiam?

32 Affirmatur.

Respondeo: Quidquid aliqui olim senserint, certum est Ordinationem Episcopi esse proprium Sacramentum conferens gratiam. Ita tenet Altiodorensis 4. parte Summæ, cap. de Ordine, Durandus, Scotus, Maior, Paludanus, in 4. dist. 24. Caietanus Opusc. 11. tom. 1. Pet. Soto lectione 4. de Ordine, qui rectè dicit id esse fide tenendū. Idè tenent Canonistæ in Cap. Cleros, dist. 21. & Cap. Perlectis, dist. 25. Glossa in Proemio 6. decretaliū in verbo Episcopus. Nauarrus cap. 22. Enchiridij nu. 18. & passim recentiores.

Ex Scrip.

Probatur Primò: Quia Scripturæ, quibus ostendimus ordinationem esse Sacramentum, non loquuntur de ordinatione nudi Sacerdotis, sed Episcopi; vt patet 1. ad Timoth. 4. & 2. ad Timor. 1. Agitur enim ibi de impositione manuum, qua Timotheus à Paulo erat ordinatus Episcopus; vt passim docent Patres. Pleraque etiam testimonia Patrū agunt de Episcoporum ordinatione; vt Chrysostomi & Ambrosij suprà, & Leonis epist. 81. c. 1: ergo, nisi hæc ordinatio sit Sacramentū, neque ex Scripturis, neque ex Patribus, nisi per paucis, poterimus probare ordinationem esse Sacramentum.

Ordinatio Episcopalis imprimat characterem.

Probatur Secundò: Ordinatio Episcoporum est ritus exterior imprimens characterem & conferens gratiam. Quòd imprimat characterem, Probatur: tum quia non potest repeti, cuius non potest reddi alia ratio, quàm quod relinquat effectum indelebilem, quem vocamus characterem: tum quia hæc ordinatio confert nouam potestatem, quæ nullo modo potest conuenire Ordini Presbyterali; scilicet potestatem Ordinandi. Nulla ergo est ratio, cur non det etiam nouum characterem, cum character sit potestas spiritalis actiua vel passiuua.

Ille character diuersus est à Sacerdotali

Dices: Non conferre nouum characterem; sed solū, extendere Presbyteralem. Respondeo: Vel extendit, addendo aliquid reale, & hoc satis est: Nam nõ requiritur ad hoc minor efficacia, quàm ad imprimendum nouum; ac proinde illa cæremonia, habens illam efficaciam, erit Sacramentū. Vel extendit solū significatione, nihil addendo; & hoc non sufficit: cum enim detur noua potestas, non est ratio cur etiam non detur nouus character, in quo hæc potestas fundetur. Confirmatur; quia, character Ordinis est potestas actiua, non physico modo, sed morali, veluti signum quoddam diuini pacti, de cooperando homini ad functiones sacramentales, quod signum debet esse quid reale: ergo imprimat realem characterem. Idem confirmari potest, quia ipsi admittunt, Diacono & Subdiacono imprimi diuersos characteres, eò quòd in illis cernantur diuersæ potestates; atqui maior est diuersitas inter potestatem propriam Presbyteri & Episcopi, quàm inter potestatem Diaconi & Subdiaconi; ergo etiam diuersi sunt characteres Episcopi & Presbyteri.

Quòd verò Episcopalis Ordinatio gratiam conferat, patet ex Scriptura, & Patribus suprà citatis; & ex eo quòd Episcopus duo eximia Sacramenta conferre debeat; scilicet Sacramentum Ordinis, & Confirmationis. Denique ex eo, quòd munus Episcopi sit difficillimum: debet enim gubernare Ecclesiam, præesse omnibus Presbyteris; eosque in omnibus rebus diuinis dirigere. Vnde si ad munus Diaconi & Subdiaconi requiritur noua gratia, eorumque Ordinatio est Sacramentum, vt volunt illi Doctores, multò magis ad munus Episcopi gratia requiretur, eiusque Ordinatio Sacramentum erit.

Hæc ratio uatio etiam det gratiam.

Dices: Si Episcopi Ordinatio est Sacramentum distinctum à Presbyteratu, ergo poterit aliquis ordinari Episcopus, qui non sit Presbyter: sicut potest quis ordinari Presbyter, qui nõ sit Diaconus; & Diaconus, qui non sit Subdiaconus.

33 Non potest ordinari Episcopus, qui non sit Presbyter.

Respondeo: Couarruias lib. 1. variarum resolutionum cap. 10. §. 16. cum quibusdam Canonistis, concedit totum. Verum omnino neganda est consequentia; sequeretur enim, eum, qui non sit Presbyter, posse alium ordinare Presbyterū; quòd est contra rationem translationis Ordinum, qui derivatur ab Ordine; sicut simile à simili, seu sicut potestas à potestate.

Dices: Presbyteratum in Episcopatu contineri eminenter, sicut Diaconatum in Sacerdotio; ac proinde non esse absurdum id, quòd inferitur.

Non sic Presbyteratus in episcopatu continetur, sicut Diaconatus in Presbyteratu.

Respondeo: Hoc dici non posse: nã si sic Presbyteratus in Episcopatu contineretur, posset quis consecrare Eucharistiam & offerre sacrificium, qui non esset ordinatus Presbyteri ordinatione; quòd omnino est inauditum, & falsum. Nam sensus Ecclesie est, illam diuinissimam potestatem non dari, nisi per propriam & singularem ordinationem, qua eius ministerium significetur. Neque simile est, quòd adfertur in alijs Ordinibus: Nã Ordo Diaconatus & Subdiaconatus meritò eminenter continentur in Ordine Presbyteri; quia munus Presbyteri est longè excellentius, imò est finis ad quæ munera inferiora ordinantur. In potestate autem quæ immediatè attingit finem, iure continentur potestates, quæ circa media versantur, & quasi eminus ad finem destinantur. Munus autem Episcopi proprium, non est excellentius munere Presbyteri, sed potiùs contrà: nihil enim sublimius consecratione Eucharistie. Vnde etiam munus Presbyteri non ordinatur ad functionem propriam Episcopi, nec in eo, continetur. Vide Scotum dist. 24. art. 2.

DVBIVM II.

Verum Episcopus iure diuino sit maior, seu superior Presbytero?

Heretici nostri negant, secuti in hoc Aëriū, qui teste Epiphanio heresi 75. docebat Episcopos non esse Presbyteris maiores potestate Ordinis: neque rectè fieri in Ecclesia, quòd eis concedatur maior auctoritas seu iurisdictio.

34 Nostri heretici negant.

Sed fide tenendum est, Episcopum esse iure diuino, Presbytero maiorem, saltem quoad Ordinis potestatem. Definitur in Cons. Trid. sess. 23. c. 7. Si quis dixerit Episcopos non esse Presbyteris superiores; vel non habere potestatem Confirmandi & Ordinandi; vel eam, quam habent, ijs esse cum Presbyteris communem, anathema sit.

Episcopi sunt Presbyteris maiores potestate Ordinis.

Ratio

Ratio est manifesta: Quia Episcopi possunt ordinare Presbyteros, quod nudus Presbyter non potest, vt etiam expressè docet Hieronymus epist. 85: ergo potestate sunt superiores. Patet consequentia; qui benedicit, maior est, quam qui benedicitur. Hoc tamen non sic accipiendum est, quasi *Ordinatio Episcopi*, vel *potestas*, quæ per illam ordinationem confertur, sit excellentior, aut maior ordinatione vel potestate *Presbyteri* (etsi externa ceremonia sit augustior) hoc enim falsum est: nulla enim potest esse potestas, quæ maior sit, quam potestas consecrandi Corpus & Sanguinem Domini, & absoluedi à peccatis, quæ est potestas *Presbyteri*: Sed quia *ordinatio & potestas Episcopi* includit ordinationem & potestatem *Presbyteri*; sicut totum includit partem. *Episcopatus* enim essentialiter constat duabus potestatibus veluti partibus, potestate *Presbyteratus*, & potestate illa propria *Episcoporum*, quæ in vltima ordinatione confertur. Vnde *Presbyter* est veluti *Dimidiatus Episcopus*, & accedente vltima ordinatione fit *perfectus Episcopus*.

Quomodo id intelligendum.

Presbyter est dimidiatus Episcopus.

33 Sime etiam illis iurisdictione maiores.

Act. 20.

1. Tim. 5.

Dionys.

Ignat.

Irenæus.

36

Hæc maior iurisdictione illis iure diuino datur.

Dico Secundò: Meritò quoque *Episcopus* in Ecclesia est maior *Presbytero*, etià iurisdictione. Est etiam fide tenendum; vt patet ex definitione Concilij allati, cum ait: *Si quis dixerit Episcopos, non esse Presbyteris superiores, anathema sit.* Neque id Hieronymus vnquam negauit.

Probatur Primò: ex Scriptura. Actorum 20. v. 28. *Attendite vobis, & vniuerso gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei.* Dicitur autem *Spiritus sanctus* posuisse *Episcopos*, vel quia reuelatione *Spiritus sancti* constituti sunt; vt *Timotheus*: Vel quia *Episcoporum* ordinatione instituta est à Deo; quomodo Reges dicuntur à Deo habere potestatem, ad Rom. 13. quod multò magis locum habet in *Episcopis*, quorum potestas est supernaturalis; ac proinde speciali modo instituta est à *Spiritu sancto*: Vel denique, quia auctoritate Apostolica constituti erant *Episcopi*, quæ auctoritas immediatè est à *Spiritu sancto*, ac proinde quod per eam fit, à *Spiritu sancto* fieri dicitur. Sic alibi in Actis; *Visum est Spiritui sancto, & nobis.* Nec obstat, quòd ijdem paulò antè vocentur *Presbyteri*, Act. 20. v. 17. cum dicitur, *Vocauit Presbyteros Ecclesie*; quia nomen *Presbyteri* tunc erat commune *Episcopo, & simplici Sacerdote*.

Idem Probatur 1. ad *Timotheum* 5. vers. 19. *Aduersus Presbyterum accusationem noli recipere, nisi sub duobus, vel tribus testibus.* Hic videmus *Episcopum* esse iudicem *Presbyterorum*: idque tempore *Pauli*.

Probatur Secundò: Ex Patribus. *Dionys.* c. 5. describens Hierarchiam Ecclesiasticam, primo loco ponit *Pontifices*, secundo *Sacerdotes*, tertio *Ministros seu Diaconos*. *Ignatius Epist.* ad *Philadelph.* *Boni sunt Sacerdotes, melior autem est Pontifex, cui credita sunt sancta sanctorum.* *Irenæus lib. 3. cap. 3.* dicit *Episcopis* esse commissa Ecclesias, tanquam *Apostolorum* successoribus. Sed

Difficultas est, Vtrum *Episcopi* iure diuino habeant hanc iurisdictionem?

Respondeo & Dico Tertio: Verius est *Episcopis* iure diuino deberi iurisdictionem maiore, quam *Sacerdotibus*; non tamen eam actu habere, nisi iure humano.

Prior pars est certa, & communis: & colligi potest ex testimonijs citatis.

Probatur Primò: Quia id quod in veteri testamento erant *Pontifex, minores Sacerdotes, & Leuitæ*, id in nouo Testamento sunt *Episcopi, minores Sacerdotes, & Diaconi*: vt docet Hieron. ep. 85. ad *Euangriū* in fine: atqui in veteri testamento, iure diuino, iurisdictione erat penes *Pontificem*, non autem penes *Sacerdotes*: vt patet *Deuteronomij* 17: ergo in nouo testamento debita est *Episcopo*. Secundò, *Episcopi* respondent *Apostolis* in Ecclesia; *Sacerdotes* autem 72. *discipulis*; vt passim docent *Patres*: idè enim dicunt *Episcopos* successisse *Apostolis*, & *Sacerdotes* 72. *discipulis*. Atqui *Apostoli* iure diuino erant maioris auctoritatis 72. *discipulis*: ergo *Episcopi* iure diuino debetur maior auctoritas, quam *Presbyteris*. Tertio: Quia in Concilijs soli *Episcopi* iudicant: atqui in his maximè exercetur iurisdictione, quia conduntur canones totam Ecclesiam concernentes: ergo

Secunda Pars Probatur: Quia *Episcopi* iurisdictionem suam habent à *Pontifice*: hic enim *Episcopos* constituit, eisque iurisdictionem dat vel auferit, restringit vel auget. Ratio est; quia cum *Pontifex* iure diuino sit caput & superior omnium *Christianorum*, etiam *Episcoporum*; necessarium erat, vt iurisdictione quoque *Episcoporum* esset in ipsius potestate; eamque posset dare vel adimere, extendere vel contrahere, prout expediens futurum erat Ecclesie.

Dices: Id posse fieri subtractâ tantummodò materiâ, id est, subtractis subditis, non autem mutando quidquam circa ipsam *Episcopalem iurisdictionem*; quæ ex parte causæ efficientis est necessaria: sicut supra dictum est de potestate absoluedi.

Respondeo: Esse disparem rationem: Quia potestas absoluedi, naturâ suâ est potestas iurisdictionis: vnde *Pontifex* solius materiæ subtractione reddit hanc potestatem inualidâ seu otiosam. Potestas autem quam *Episcopus* accipit per suam ordinationem, non est potestas iurisdictionis, neque requirit iurisdictionem, vt exeat in actum; vnde non censetur illi dari, vel detrahi iurisdictione, quòd dumtaxat datur vel detrahatur subditi: sed quia datur ipsa potestas iurisdictionis necessaria ex parte causæ efficientis.

Ex dictis colligi potest, quomodo intelligendum sit, quod ait Hieronymus tum in epist. ad *Euagrium*, tum in Commentario ad *Titum* 1. Non enim negat *Episcopum* esse maiorem ordinatione; nam hoc apertè dicit in ipsa epistola: neque etiam iurisdictione saltem collatâ per Ecclesiam: sed insinuat hanc iurisdictionem ipsi conuenire potius ex consuetudine, quam ordinatione Christi: quod in bonum sensum exponi potest. Nam quòd singuli *Episcopi* actu habeant maiorem iurisdictionem, quam *Presbyteri*, id ex consuetudine est seu ex iure humano; vt iam antè diximus.

Sed actu esse solam habent à Papa.

Explicatur mens S. Hieronymi.

DVBIVM III.

Vtrum Diaconatus & Subdiaconatus sint Sacramentum?

D Vrandus dist. 24. qu. 2. & Caietanus Opusculo 11. negant. Inclinat *Victoria* qu. 26. Negat *Du-randus*, dicens hanc sententiam esse probabilissimam, nisi torrens *Doctorum* esset in contrarium.

Respondeo & Dico Primò: Valde probabile est *Diaconatum* esse Sacramentum. Primò, Quia est ferè cõmunis *Doctorum* sententia. Secundò, quia videtur

Diaconatus est Sacramentum.

videtur imprimere characterem, & conferre gratiam: ergo est Sacramentum. Quod characterem imprimat, Probatur: tum quia *Diaconatus* semel acceptus, non potest amitti, vel repeti: tum quia, nisi characterem imprimeret, esset tantummodò simplex iniunctio officij; vnde posset auferri, & *Diaconus* posset desinere esse *Diaconus*; sicut *Monachus* potest desinere esse *Monachus* per Pontificis dispensationem. Quod autem gratiam conferat, Probatur: quia munus *Diaconi* est in absentia *Presbyteri* & *Episcopi* baptizare, & *Eucharistiam* administrare, & populo in rebus sacris præesse: vnde à *Dionysio* ponitur inter *Ordines Hierarchicos*, qui populo præfunt. Atqui officium baptizandi, & præsertim *Eucharistia* administrandi requirit gratiam: ergo &c. Confirmatur, quia *Diaconatus* conferitur etiam *manuum impositione*, & cum oratione, sicut *Sacerdotium* & *Episcopatus*; vt patet Act. 6.

1. Obiectio ex Cypriano.

Dices Primò: *Cyprianus* epist. 65. agens contra superbum *Diaconum*, ait: *Meminisse Diaconi debent, quoniam Apostolos, id est, Episcopos & Præpositos Dominus elegit: Diaconos autem post ascensum Domini in celos, Apostoli sibi constituerunt Episcopatus sui & Ecclesie ministros*: ergo *Cyprianus* vult *Diaconos* non esse à Domino institutos.

Respondeo: fortasse ita *Cyprianus* sentit. Quâvis dici posset, *Cyprianum* tantummodò velle Dominum non sic elegisse *Diaconos*, sicut elegit *Episcopos* in *Apostolis*; quia neminem *Diaconum* constituit aut consecrauit.

2. Obiectio ex Damasio.

Dices Secundò: *Damasus* epist. 4. dicit tantum duos *Ordines* à Domino esse institutos, scilicet *Apostolorum* & *72. Discipulorum*. Respondeo: *Damasus* videri loqui de *Ordinibus Sacerdotum*; duos enim dumtaxat *Sacerdotum* ordines Dominus instituit, *Episcoporum* in *Apostolis*, in *72. discipulis Presbyterorum*: idque contra *Chorepiscopos*, qui volebant videri tertij genus *Sacerdotum*, cum solum essent *Presbyteri*.

3. Obiectio ex libro Evangeliorum.

Dices Tertiò: *Materia in Diaconatu est liber Evangeliorum*: atqui Dominus non instituit, vt hic liber porrigeretur: quia neque tunc scriptus erat, neque Dominus præcepit scribi: ergo Dominus hanc materiam non instituit; ac proinde nec ipsam ordinationem. Respondeo, omissis varijs sententijs: Primariam materiam esse, *manuum impositionem*, vt supra dictum est: secundariam, *traditionem libri*, non necessariò *Evangeliorum*; sed vel *diuina scriptura*, vel *Ritualis*, ex quo diuina officia peragi in Ecclesia necessariò debebant; qui liber modò confertur.

38 Subdiaconatus est Sacramentum.

Dico Secundò: De *Subdiaconatu* est etiam satis probabile esse Sacramentum; minus tamen quàm de *Diaconatu*, cum non detur per *manuum impositionem*. Probatur Primò, quia est cõmuniõ sententia. Secundò, quia videtur imprimere characterem cum non possit repeti; & conferre gratiam, quia munus *Subdiaconi* est ministrare *Diacono* in sacrificio; quod, vt dignè fiat, gratiam postulat: vnde etiam habet annexum votum continentia.

Dices Primò: *Magister* dist. 24. dicit *Subdiaconos* ab Ecclesia introductos. Respondeo: Id facile posse negari. Nam tempore *Apostolorum* hunc *Ordinem* fuisse, patet ex epistolis *D. Ignatij ad Heronem & Antiochenos*.

Dices Secundò: *Subdiaconatus* olim non censebatur inter *Ordines sacros*; sed tantum caput censebatur à temporibus *Gregorij I. vt docet Innocen-*

Cur olim Subdiaconatus non esset Ordo sacer.

tius III. Cap. A multis, De ætate & qualitate ordinandorum, & Cap. Miramur, De seruis non ordinandis. Respondeo: Non censebatur *Ordo sacer*, non eò quòd non esset Sacramentum; sed partim, quia vasa sacra tangere non poterant; vt patet ex *Can. Nullus*, dist. 24. & ex *Concilio Laodicensi* can. 21. partim quia non vouebant continentiam; *Et si enim Siluester I. id ordinasset*, tamen non videtur passim seruatum vsque ad tempora *Gregorij I. Vide Capitulum Miramur*, supra citatum.

DVBIVM IV.

Vtrum Minores Ordines sint Sacramenta?

Respondeo: Etiam probabile esse hos *Ordines* esse Sacramenta. Primò, Quia est communior sententia *Doctorum*, quam sequitur *Couarruias* lib. 1. Variarum, cap. 10. §. 10. *Petrus Soto* lect. 4. de Ordine, & multi recentiores; qui id probant ex *Concilio Florent.* vbi sic dicitur: *Sextum Sacramentum est Ordinis, cuius materia est illud per cuius traditionem confertur Ordo, sicut Presbyteratus traditur per calicem cum vino, & patena cum pane porrectionem: Diaconatus per libri Evangeliorum dationem: Subdiaconatus per calicem vacui cum patena vacua superposita traditionem: & similiter de alijs per rerum ad ministeria sua pertinentium assignationem, quo modo loquendi insinuat Conciliu alios Ordines esse Sacramentum, sicut Presbyteratus, Diaconatus, & Subdiaconatus. Idem insinuat Conc. Trident. nam sess. 23. cap. 2. enumerat septem Ordines. Et mox cap. 3. dicit Ordinem esse verè & propriè vnum ex septem Ecclesie Sacramentis.*

39 Probabilis est opinio affirmans

Altera sententia, hos *Ordines* non esse Sacramenta, sed dumtaxat sacramentalia quædam; etiã est probabilis: quam tenet *Durandus & Caietanus* supra. *Dominicus Soto* dist. 24. qu. 1. art. 4. *Nauarrus* cap. 22. numero 18. & alij quidam. Et potest probari Primò, Quia hi *Ordines* possunt dari à *Presbyteris* præsertim ex commissione *Papæ*: de quo infra num. 46; sicut videmus eos iure communi dari ab *Abbatibus*.

40 Negans tamen etiam est probabilis: & variè probatur.

Secundò, Quia hi *Ordines* non habent annexu votum castitatis, nec vllam precum obligationem, nec aliquid aliud vinculum; neque dedicant hominem diuino obsequio inseparabiliter: censeo ergo Ecclesia hæc non esse Sacramenta. Confirmatur; Qui enim per Sacramentum, quod gratiam confert, & characterem indelebilem imprimit, diuino cultui mancipatus est, fieri nequit quin peccet, si statum secularem capestat, & cultum diuinum in perpetuum negligat: fit enim per hoc iniuria Sacramento, vt videtur.

Tertiò, Officia istorum *Ordinum* non videntur postulare gratiam, cum non attingant res sacras: non enim videtur requiri gratia, vt conuenienter templum claudas, & infideles expellas, aut *Scripturam* extra sacrificium legas, aut *viceos* vel *cereum* in sacrificio gestes.

Si dicas exorcismam requirere gratiam ad demones expellendos. Respondeo: Postulare quidem assistentiam diuinam, sicut etiam *Exorcisma* veteris testamenti: non tamen gratiam sanctificantem. Vnde non requiritur aliquid Sacramentum, quo hæc potestas conferatur, sed dumtaxat preces Ecclesie, quibus assistentia diuina impetretur; sicut in aqua benedicta videtur. Adde in constitutu-

Ad manus Exorcistæ non requiritur gratia sanctificans.

constitutionibus Apost. cap. 26. lib. 8. dici *Exorcismam non fieri ordinatione, sed per Christi gratiam & aduentum Spiritus sancti*: unde videtur colligi, illo tempore nondum fuisse *Ordinem*, sed paulo post institutum; quando nimirum donum illud miraculorum, quo demones expellebantur, cessauit.

Quartò, Ordines minores possunt simul conferri, imò passim simul conferuntur, & interdum ubi talis est consuetudo possunt conferri cū Subdiaconatu: atqui Ordines sacri, non nisi per temporum interualla. Cuius non videtur esse alia ratio, nisi quòd hi sint Sacramenta, illi minimè.

Quintò, Parum videtur credibile tot imprimi characteres reales & supernaturales, & toties conferri gratiam ex opere operato, idque ad obeundas functiones, quæ passim à laicis fieri possunt. Si dicas characteres & gratiam dari, vt istæ functiones solemniter fiant. Respondeo, etiam à laicis fiunt cum omni solemnitate, vt passim videmus in Ecclesijs. Quod tamen Ecclesia non deberet permittere, si ad hoc potestas quædam supernaturalis, & gratia diuina esset necessaria. Deinde potestas & gratia quæ datur in Ordine, non datur ob solemnitatem actui Ordinis adiunctam, sed ob ipsam substantiam actus; nam solemnitas ab Ecclesia est instituta: ergo nõ datur character & gratia, vt actus horum ordinum solemniter fiant.

Sextò, Si isti ordines sint Sacramenta, ergo erit peccatum mortiferum sacrilegij suscipere illos in statu peccati mortiferi. Quod si ita est, cur Ecclesia non curat, vt suscepturi antea confiteantur, vel saltem dolorem peccatorum suscipiant, vt in alijs Sacramentis?

Nec obstat, quòd isti Ordines non possint repeti, ac proinde videantur esse Sacramenta imprimentia characterè. Hæc enim ratio rectè concluderet, si constaret esse Sacramenta. Alioqui facile responderi potest: nam *ordinatio Diaconissæ*, quam habet Clemens lib. 8. constituit. Apostolicarum cap. 19. repeti non potest, tamen non est Sacramentum. Pari modo consecratio calicis, altaris, templi, & similia, quamdiu manent integra, non repetuntur; tamen nihil reale imprimunt. Ratio est, quia omnis consecratio, etsi solum sacramentalis sit, & non Sacramentum, de se est perpetua, nec definit esse nisi per desitionem rei consecrate. Ob hæc, & similia argumenta hæc sententia est satis probabilis.

CAPVT V.

De Suscipientibus, & de Conferentibus hoc Sacramentum?

D V B I V M I.

Quales debeant esse qui hoc Sacramentum suscipiunt?

42
Requiritur
bona vita
& fama.

Respondeo & Dico Primò: Ordinandi debent esse bonæ conscientia; ita vt non sint sibi conscij alicuius peccati mortiferi. Deinde debet esse bonæ fama. Ratio est, quia Ordinatio est Sacramentum, non quidem institutum ad remissionem peccatorum, sed ad constituendum hominem Mediatorem inter Deum & plebem. Nam

Sacerdotes debent Deo vota populi & sacrificia offerre, & populo diuinam doctrinam & Sacramenta ministrare, ad quæ & bona conscientia apud Deum, & bona fama apud homines requiruntur. Adde, commune esse omnibus Sacramentis, vt nõ possint suscipi in peccatis.

Dico Secundò: Non requiritur ad singulos Ordines nisi ea cognitio, quæ necessaria est executioni & ministerio illius. Vnde, si quis ordinetur ad Sacerdotium, tantum vt sacrificium offerat, quod est primarium Sacerdotis ministerium: non autem vt confessiones audiat & absoluat, quod est alterum eius munus, sed minus principale, non requiritur vt plura sciat, quàm quæ ad illud ministerium necessaria sunt.

Dico Tertio: Homo non consequitur dignitatem Sacerdotij vel alterius Ordinis per vitæ sanctitatem: alioquin Ioannes Bapt. & B. Virgo Sacerdotes fuissent. Et ratio est, quia potestas Ordinis non datur in propriam utilitatem, sed in aliorum. Sanctitas autem vitæ & omne eius primum est in propriam sancti utilitatem.

Dico Quarto: Grauius is peccat qui promouet indignos ad Ordines, præsertim sacros: quia est infidelis dispensator. Contra hos autem, & eos qui indignè promouentur, vel contra Canones promouentur, grauiissimas pœnas constituit Xistus V.

Dico Quintò: Mortaliter, iuxta D. Thomam hic q. 36. ar. 5. is peccat, qui in peccato mortali existens, aliquid sacrum officium obit. Verum

Notandum est: Probabilius esse non peccare mortaliter Ordinatam, si Epistolam aut Euangelium cantet, aut alicuius Minoris Ordinis ministerium peragat in peccato mortali, modò id cum debita reuerentia faciat. Sed tantum, quando Sacramentum aliquid in peccato mortali administrat. Ita Domin. Soto hic. Et ratio est, quia illa ministeria in se nullam habent consecrationem, aut singularem sanctitatem; sicut habent Sacramenta, in quibus gratia Spiritus sancti, & Sanguis Christi contineri censetur. Cantare enim Euangelium non est actio sancta, nisi quatenus vel procedit à bona intentione, & hac ratione non polluitur à peccatore, sed potius peccator per illam actionem ad gratiam preparatur: vel quatenus est signum & explicatio rerum sacrarum; & sic etiam non polluitur, quia sanctitas illa est extrinseca isti functioni: vel denique quatenus ex institutione diuina est officium sacri Ordinis. Dupliciter autem potest quis Euangelium legere aut cantare: Primò, simpliciter & non ex officio; & sic non censetur pollui. Secundò, ex officio, v. g. quatenus illud est munus & actio Ordinis sacri; & sic sanctitatem trahit ex ipso Ordine, & proinde censetur pollui, si extra gratiam fiat: tamen illa sanctitas non est tanta, vt hæc contaminatio censetur peccatum mortale. Vide dicta suprâ qu. 64. art. 6. num. 9.

D V B I V M II.

Verum solus Episcopus Sacramentum Ordinis conferat?

Respondeo: Ad solum Episcopum pertinet conferre omnes Ordines. Ratio est, quia ipse solus est sacrorum Princeps, cuius est inferiores Ecclesiæ & sacrorum ministros instituire & consecrare:

41
Cur hi Ordines non possint repeti, etsi Sacramenta non sint.

43
Cognitio necessaria ad executionem Ordinis suscipiendi.

44
Sanctitas vitæ non confert Ordinem.

Promouens indignos, peccat.

45
Sacrum officium in mortali obiens, qualiter peccat.

46
Solutus Episcopus ex officio